

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U DOBOJU
Broj: 13 0 U 006041 22 U 2
Doboj, 18.10.2022. godine

Okružni sud u Doboju, po sudiji Prešić Vojki, kao sudiji pojedincu, uz učešće Pejić Ddanice, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca S. V. iz D., koga zastupa punomoćnik R. S., advokat iz D., protiv zaključka tužene V. M. Š. Z. D. broj: 24-7-UO/20 od 24.7.2020. godine i zaključka, tužene, broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine, u predmetu prestanka radnog odnosa, dana 18.10.2022. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Tužba tužioca se uvažava, zaključak tužene, broj: 24-7-UO/20 od 24.7.2020. godine i zaključak, tužene, broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine se poništavaju kao nezakoniti i predmet se vraća tuženoj na ponovno odlučivanje po prigovoru tužioca od 01.07.2020. godine na rješenja direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine.

Obavezuje se tužena da tužiocu na ime troškova u upravnom sporu isplati iznos od 877,50 KM, u roku od 30 dana od dostavljanja ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim zaključkom broj: 23-7-UO/20 od 24.7.2020. godine tužena je odbacila prigovor tužioca protiv rješenja direktora V. M. Š. Z. broj: 25/20 od 21.2.2020. godine kao neblagovremeno podnesen, a pobijanim zaključkom, broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine, tužena je odbacila prigovor tužioca protiv istog rješenja direktora V. M. Š. Z. broj: 25/20 od 21.2.2020. godine kao neblagovremen i nedopušten.

Tužilac je blagovremeno podnio tužbu ovom sudu, putem punomoćnika, kojom osporava zakonitost zaključka broj: 23-7-UO/20 od 24.7.2020. godine donesenog od strane tužene V. M. Š. Z. D., U. O. V. M. Š. Z. D., a u vezi utvrđenja o prestanku radnog odnosa tužioca kod tužene kao poslodavca sa danom 21.2.2020. godine sa kojim danom je određeno da tužiocu prestaju sva prava, obaveze i odgovornosti na radu i po osnovu rada kod tužene kao poslodavca.

Tužilac je podneskom od 28.9.2020. godine obavijestio ovaj sud da je povodom ponovnog zahtjeva tužioca, da tužena ponovo razmotri navode iz prigovora tužioca protiv iste odluke tužene broj: 25/20 od 21.2.2020. godine kojom je utvrđen prestanak radnog odnosa tužiocu, tužena donijela zaključak broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine kojim je odbacila prigovor tužioca protiv rješenja direktora V. M. Š. Z. broj: 25/20 od 21.2.2020. godine kao neblagovremen i nedopušten, pa da slijedom toga tužilac traži da sud poništi i navedeni zaključak tužene broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine.

Tužena, u svom odgovoru na tužbu, između ostalog, ističe da rješenje tužene broj: 25/20 od 21.2.2020. godine, kojim je utvrđeno da je tužiocu prestao radni odnos kod tužene nije upravni akt, nego akt kojim poslodavac odlučuje o radno pravnom statusu radnika pa da stoga procedura i pravni osnov za donošenje tog rješenja nisu propisani ZOUP-om i da stoga u ovoj pravnoj stvari nema osnova za primjenu odredbi ZOUP-a, te da predlaže da ovaj sud odbije tužbu kao neosnovanu i obaveže tužioca da tuženoj naknadi troškove postupka prema troškovniku u tužbi.

Tužena, u svom odgovoru na navedeni podnesak tužioca od 28.9.2020. godine, kojim tužilac traži da sud poništi i navedeni zaključak tužene broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine, između ostalog, ističe da je tužena gore navedenim zaključkom broj: 23-7-UO/20 od 24.7.2020. godine već odlučivala o prigovoru tužioca protiv rješenja koje je donio direktor tužene dana 21.2.2020. godine pod brojem: 25/20 (tako što je prigovor odbačen kao neblagovremen) pa da tužena stoga smatra da je pravilno zaključkom tužene broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine odbačen prigovor tužioca koji je on ponovo izjavio protiv istog rješenja direktora tužene i da stoga predlaže da sud iz istog razloga koji je naveden u odgovoru na tužbu, odbije tužbu kao neosnovanu.

Ovaj sud se rješenjem, broj: 13 0 U 006041 20 U od 16.3.2021. godine oglasio stvarno nenadležnim za postupanje po tužbi tužioca i odredio da se predmet dostavi Osnovnom sudu u Doboju, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu, na dalji postupak, ali je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske, broj: 13 0 U 006041 21 Uvp od 5.5.2022. godine zahtjev tužene za vanredno preispitivanje uvažen, navedeno rješenje ovog suda ukinuto i predmet vraćen ovom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužba je osnovana.

Ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog upravnog akta u granicama tužbenog zahtjeva i u granicama određenim odredbom člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), pa je i odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede u daljem toku obrazloženje.

Naime, iz stanja spisa proizilazi: da je tužena dana 25.12.2015. godine raspisala konkurs za izbor i imenovanje direktora tužene navodeći u konkursu da se izbor i imenovanje vrši na četiri godine; da se na taj konkurs tužilac prijavio, čija prijava je zavedena pod br. protokola tužene: 06/16 dana 8.1.2016. godine, a da je u toj prijavi tužilac naveo da se na osnovu konkursa objavljenog u dnevnom listu „Večernji list“ M. od 29.12.2015. godine prijavljuje na radno mjesto direktora škole, da je već u stalnom radnom odnosu kod tužene na nastavnim predmetima iz naučne oblasti „D. N.“ N. P. „E. i P.“, da je izabran u zvanje docenta i da posjeduje radno iskustvo na rukovodećim radnim mjestima; da je S. tužene na trećoj sjednici održanoj 15.1.2016. godine odlučujući o izboru direktora škole, po konkursu raspisanom u dnevnim novinama „V. I.“ od 29.12.2015. godine donio odluku o imenovanju direktora tužene i da se tom odlukom tužilac imenuje za direktora tužene; da je nakon odluke S., dana 30.3.2016. godine, između tužene i S. V., zaključen ugovor o radu na neodređeno vrijeme pod brojem: 111-1/16 kojim se radnik tužene S. V. raspoređuje na radno mjesto, odnosno poslove direktora i nastavnika na V. M. Š. Z. u D.; da je na sjednici održanoj dana 22.11.2016. godine S. tužene donio odluku, broj: 565/16-C od 24.11.2016. godine kojom se tužilac bira u zvanje profesora V. Š. na neodređeno vrijeme za užu naučnu oblast „M.“, a u obrazloženju je navedeno da se na raspisani konkurs tužene koji je objavljen u dnevnim novinama „V. I.“ od 2.10.2016. godine za izbor u zvanje profesora tužene za užu naučnu oblast „M.“ prijavio jedan kandidat i to tužilac pa je komisija formirana odlukom S. tužene, broj: 464/16-C od 24.10.2016. godine dala prijedlog S. da tužioca izabere u zvanje profesora visoke škole za užu naučnu oblast „M.“, koji izvještaj je S. tužene i usvojio; da je na protokol tužene pod brojem: 9/20 dana 6.2.2020. godine tužilac predao podnesak koji je naslovio kao „Ostavka na mjesto direktora V.M. Š. Z. D.“ između ostalog navodeći da je škola počela sa radom 2015. godine, da je on imenovan na mjesto direktora u 2016. godini, da želi da ova škola nastavi i dalje da egzistira, raste i razvija se, a da će on u budućnosti dati svoj puni doprinos tom cilju kao profesor i pedagog, ali da daje svoju neopozivu ostavku na mjesto direktora V. M. Š. Z. D.

Nakon toga, na svojoj prvoj redovnoj sjednici S. tužene dana 15.2.2020. godine pod brojem: 21/20-C, na osnovu neopozive ostavke direktora prof. dr V. S. donio je odluku o razrješenju direktora tužene, kojom tužioca razrješava dužnosti direktora tužene počev od 15.2.2020. godine sa kojim imenovanom prestaju obaveze definisane Ugovorom o radu, broj: 111-1/16 od 30.3.2016. godine, prava i zakonske odgovornosti direktora tužene utvrđene Statutom.

Dana 21.2.2020. godine v.d. direktor tužene, pozivajući se na odredbe Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 1/16), donio je rješenje, broj: 25/20 kojim utvrđuje da je radniku S. V. u, raspoređenom na radno mjesto direktora V. Š., prestao radni odnos kod poslodavca dana 21.2.2020. godine zbog otkaza ugovora o radu koji je dao poslodavcu, da radni odnos radniku prestaje dana 21.2.2020. godine, kao i sva prava, obaveze i odgovornosti na radu i po osnovu rada kod poslodavca, a rješenje je konačno danom dostavljanja radniku. U pouci o pravnom lijeku tog rješenja navedeno je da protiv tog rješenja radnik ima pravo da u roku od 30 dana od dana njegovog dostavljanja, odnosno u roku od šest mjeseci od dana saznanja za povredu ili dana učinjene povrede, podnese prijedlog za mirno rješavanje radnog spora, odnosno tužbu nadležnom sudu.

Protiv takvog rješenja v.d. direktora tužene od 21.2.2020. godine tužilac je U. O. tužene podnio prigovor datiran sa 1.7.2020. godine navodeći da je slijedeći upute u pravnoj pouci dana 28.3.2020. godine protiv tog rješenja podnio tužbu Osnovnom sudu u Doboju zbog povrede prava iz radnog odnosa, ali da iz odgovora na tu tužbu dostavljenog tužiocu od strane suda dana 17.6.2020. godine proizilazi da ga je poslodavac pogrešnom uputom obmanuo i pogrešno ga uputio na odredbe pogrešnog zakona, pa mu je time uskratio pravo na djelotvoran pravni lijek, te da je on dao ostavku samo na mjesto direktora,

ali ne i na mjesto nastavnika, pa da nije bilo osnova da mu kod tužene prestane radni odnos i na mjesto nastavnika, kao i to da u vrijeme donošenja sporne odluke, v.d. direktora tužene koji je donio odluku nije bio registrovan u sudskom registru kao ovlašćeno lice za zastupanje poslodavca, pa je predložio Upravnom odboru da poništi sporno rješenje, vrati ga na rad, uspostavi mu sva prava iz radnog odnosa i da mu isplati sve neisplaćene plate do vraćanja na radno mjesto.

Međutim, U. o. tužene, pozivajući se na odredbu člana 67. stav 2. Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/10-40/20) i člana 200. stav 2. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 1/16 i 66/18) donio je zaključak, broj 23-7-UO/20 od 24.7.2020. godine kojim se odbacuje prigovor protiv rješenja direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine, kao neblagovremeno podnesen. U obrazloženju tog zaključka navedeno je da je tužilac predmetni prigovor podnio izvan roka određenog članom 200. stav 2. Zakona o radu.

Potom je tužilac ponovo podnio prigovor datiran sa 9.9.2020. godine, pa je na osnovu člana 51. Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 67/20), U. O. tužene, donio zaključak, broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine, kojim odbacuje takav prigovor protiv rješenja direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine, kao neblagovremen i nedopušten. U obrazloženju je ponovo navedeno da je predmetni prigovor podnesen izvan roka, a u odnosu na činjenicu da je tužilac u cilju osporavanja donesenog rješenja, tužbom pred Osnovnim sudom u Doboju pokrenuo parnični postupak protiv tužene, koja tužba je rješenjem Osnovnog suda u Doboju, broj: 85 0 Rs 087886 20 Rs od 4.9.2020. godine odbačena, pa je predmetni prigovor i nedopušten.

U odgovoru na tužbu u ovom upravnom sporu sama tužena je navela da ne osporava navode iz tužbe da je u rješenju od 21.2.2020. godine data pogrešna pravna pouka, i da se prema odredbi člana 67. stav 1. tačke j) i k) Zakona o visokom obrazovanju Republike Srpske, a u vezi sa članom 96. stav 1. istog zakona, direktor visoke škole odlučuje o pravima, obavezama i odgovornostima radnika iz radnog odnosa ustanove, kao i radnom statusu akademskog osoblja na prijedlog naučno-nastavnog vijeća organizacione jedinice, a da se protiv takve odluke direktora može podnijeti prigovor upravnom odboru visokoškolske ustanove, i da se protiv konačne odluke upravnog odbora može pokrenuti upravni spor pred nadležnim sudom.

Prema tome, po mišljenju ovog suda, osnovano tužilac u tužbi ukazuje na to da mu je tužena uskratila pravo na djelotvoran pravni lijek donošenjem pobijanih odluka.

Naime, odredbom člana 198. stav 1. i 4. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 – u daljem tekstu: ZOUP) propisano je da se uputstvom o pravnom sredstvu stranka obavještava da li protiv rješenja može izjaviti žalbu ili pokrenuti upravni spor ili drugi postupak pred sudom, a da kad je u rješenju dato pogrešno uputstvo, stranka može postupiti po propisima ili po uputstvu, da stranka koja postupi po pogrešnom uputstvu, ne može zbog toga imati štetnih posljedica. Saglasno stavu 7. istog člana kad je protiv rješenja moguće izjaviti žalbu, a stranka je pogrešno upućena da protiv tog rješenja nema mjesta žalbi ili da se protiv njega može pokrenuti upravni spor, rok za žalbu teče od dana dostavljanja rješenja suda kojim je tužba odbačena kao nedopuštena, ako stranka nije već prije toga podnijela žalbu nadležnom organu.

U konkretnom slučaju, tužena je tužioca suprotno odredbama Zakona o visokom obrazovanju Republike Srpske uputila da protiv rješenja direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine ima pravo da u roku od 30 dana od dana njegovog dostavljanja, odnosno u roku od šest mjeseci od dana saznanja za povredu ili dana učinjene povrede, podnese prijedlog za mirno rješavanje radnog spora, odnosno tužbu nadležnom sudu, što je tužilac i učinio.

Međutim, kada se tužena u odgovoru na tužbu od 12.6.2020. godine koju je tužilac podnio Osnovnom sudu u Doboju radi poništenja rješenja v.d. direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine o prestanku radnog odnosa, u predmetu tog suda, broj: 85 0 Rs 087886 20 Rs, pozvala na gore navedene odredbe člana 67. stav 1. tačke j) i k), a u vezi sa članom 96. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/10-40/20) navodeći da je protiv takvog rješenja tužene, tužilac mogao samo da izjavi prigovor U. O. odboru tužene i kada je tužilac takav odgovor na tužbu primio od Osnovnog suda u Doboju, tada je tužilac U. O. tužene podnio prvi prigovor datiran sa 1.7.2020. godine na sporno rješenje o prestanku radnog odnosa. Stoga, tužilac je postupio shodno prethodno navedenim odredbama Zakona o visokom obrazovanju u pogledu izjavljivanja pravnog lijeka.

Osnovni sud u Doboju je tek rješenjem, broj: 85 0 Rs 087886 20 Rs od 4.9.2020. godine predmetnu tužbu tužioca radi povreda iz radnog odnosa protiv tužene odbacio zbog apsolutne nenadležnosti, pa se tužilac ponovo prigovorom datiran sa 9.9.2020. godine obratio U. O. tužene da konačno, meritorno, odluči o zakonitosti rješenja v.d. direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine kojim je odlučivao o radnopravnom statusu tužioca, kao svog zaposlenog.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud nalazi da je U. O. tužene donošenjem pobijanih odluka (zaključak tužene, broj: 24-7-UO/20 od 24.7.2020. godine i zaključak, tužene, broj: 23-7-1-UO/20 od 19.9.2020. godine), kojima je odlučivao o prigovoru tužioca protiv navedenog rješenja v.d. direktora tužene od 21.2.2020. godine, a u vezi s tim da je v.d. direktor tužene u svojoj odluci koja se prigovorom napada dao pogrešnu uputu o pravnom lijeku, nezakonito odbacio prigovor kao neblagovremen, a kasnije i kao nedopušten, ne uzimajući u obzir imperativnu odredbu pravila upravnog postupka da stranka koja postupi po pogrešnom uputstvu, ne može zbog toga imati štetnih posljedica. S obzirom na to da se u konkretnom slučaju protiv odluke direktora može izjaviti prigovor U. O., a protiv odluke U. O. može pokrenuti samo upravni spor, onda se i u postupku donošenja odluke direktora i U. O. tužene u procesnom smislu primjenjuju pravila upravnog postupka, pa je stoga tužena bula dužna da postupa saglasno odredbama člana 198. ZOUP.

Dakle, u ponovnom postupku, tužena će po prigovoru postupiti kao po blagovremeno podnesenom i dopuštenom, pa će cijeneći sve navode iz prigovora tužioca na rješenja V.D. direktora tužene, broj: 25/20 od 21.2.2020. godine, dokaze u spisu i odredbe materijalnog zakona, donijeti na zakonu zasnovanu odluku.

S obzirom na sve gore izneseno, u konkretnom slučaju ovaj sud je našao da postoje razlozi zbog kojih se po odredbi člana 10. ZUS može pobijati predmetni upravni akt, pa je valjalo na osnovu člana 31. stav 1. i 2. istog tog Zakona, tužbu tužioca uvažiti i osporene akte tužene poništiti.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49. i 49a. stav 1. ZUS. Visina troškova, određena je shodno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 68/05 – u daljem tekstu Tarifa). Prema Tarifnom broju 3. Tarife za podneske u upravnim sporovima u neprocijenjivim stvarima visina nagrade iznosi ... bodova. Prema vrijednosti boda od ... KM, propisanim članom 14. Tarife, osnovna nagrada za sastavljanje tužbe iznosi ... KM. Na taj iznos tužiocu pripada uvećanje od 25 % na ime paušalne nagrade, odnosno iznos od ... KM, prema Tarifnom broju 12. te PDV od 17% u iznosu od ... KM.

S u d i j a
Prešić Vojka

Tačnost otpravka ovjerava
Šef sudske pisarnice
Dragana Damjanić Jevtić